

מלבים על דברים פרק ו פסוק ד

שמע ישראל - אחר שאמר שתכלית עשית המצות היא יראת השם, כמ"ש "אשר צוה ללמד אתכם לעשות... למען תירא את ה' אלהיך" (דברים ו, א-ג), בא להעלותם למדרגה יותר גדולה שהיא אהבת השם כמ"ש "ואהבת את ה' אלהיך". שהאהבה מדרגה גדולה יותר מן היראה. ובכל זאת הם תרין ריעין דלא מתפרשין לעלמין, ומגו דחילו נפיק רחימו.

אבל זה לא יצויר רק אחר האמנת היחוד. רצוני, שכל האומות הקודמים שהיו מאמינים ברבוי האלהות, השוו בזה ש[האמינו ש]יש אלהים פועל טוב ויש אלהים פועל רע - כי לא יכלו לצייר שהטוב והרע הנמצא בעולם יצאו משרש אחד. ועל כן היו מתיראים מפועל הרע, ואוהבים את הפועל הטוב. וכאשר בא בתורת אמת ללמדם שיתאחדו היראה והאהבה לאלהי אמת, הוצרך להקדים להם אמונת היחוד - שאלהי עולם הוא אחד ואין זולתו, והוא שרש לכל הנמצא והמתהווה בכל העולמות הן דברים אשר לפי השגתנו נקראם בשם טוב, והן דברים אשר נקראם בשם רע. והוא בשנאמין כי אין רע במציאות כלל, שמהאל הטוב האחד האמתי לא יצא רק טוב, ואשר ידמה לנו שהוא רע הוא באמת אך טוב וחסד, בין הרע הנמצא בהויה כל העדר - הוא לצורך הויה, וכל השחתה הוא לצורך תקון ובנין, כמ"ש "וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד"; ובין הרע הנדמה לנו בהנהגה, שכל הרעות הבאות בעולם הם לתכלית טוב. וכמו שיתבאר. ועל ידי כן יצויר היראה והאהבה לאל אחד.

ועל זה אמר "ה' אלהינו ה' אחד" - שה' מורה מדת הרחמים הפועל טוב, ואלהים מורה מדת הדין הפועל דין ועונש, הוא אחד, כולו טוב ופועל אך טוב וחסד - שעל זה אמר שנית שם הויה. והכל מתאחד ביחוד שלם ולכן "ואהבת את ה' אלהיך".